

מאיר אומר אל יסרב אדם לחבירו לסעוד אצלו ויודע בו שאינו סועד ולא ירבה לו בתקרובת ויודע בו שאינו מקבל..."

מאיך ישנם ראיות לא מעטות וחזקות מהש"ס והפוסקים שיסוד איסור תקרובת עבודה זרה אינו תלוי כלל בנתינה, אלא כל שעשה מעשה עבודה לאליל בחפץ מסוים, הרי החפץ נהיה תקרובת מעצם העובדה שעבדו בו לאליל, גם לולא כונת נתינה.

ולמעשה כן נקט גם באבן האזל [הלכות ע"ז פרק ג' הלכה ד'] שיסוד תקרובת עבודה זרה הוא כל שעובד האליל בחפץ זה, [זוה לשונו "וע"כ דכיון ששוחטה ומחשב שעובד בזה לשם עכו"ם כבר הוי בזה עבודת עכו"ם ונחשב לתקרובת עכו"ם"], וכן נקט הצפנת פענח פרק י"א מהלכות מאכלות אסורות, ועיין לשון המאירי [ע"ז לד.] "מ"מ אינה אסורה בהנאה שאין אומרינן סתם מחשבת נכרי לע"ז מ"מ דוקא סתמה אבל פירושה כל שהוא שוחטו בפירוש לשם ע"ז או תקרובת שלה", ומשמע שנהיה תקרובת גם אם לא שוחט לשם תקרובת.

ולפי דרך זו תקרובת מיקרי אפילו רק נעשתה עבודה לאליל בזה, וזהו גופא נחשב שהדבר הוקרב לע"ז, והיינו שלא לליל המתנה והדורון הוא עצם העובדה שעבדו בחפץ הזה לפניו, ויש בזה עוד דרכים ואכ"מ.

למעשה לא באנו להכריע בשאלה הנ"ל, וכמו כן במסגרת זו לא נוכל להביא כל הראיות שהובאו לכאן או לכאן, מחמת שהדברים ארוכים מאד [וכבר הארכנו בכ"ז בספר 'ואתם הדבקים'] ומכל מקום נציין נקודה מהותית וחשובה הנגזרת מהסוגיא שכבר הובאה בגליונות הקודמים והיא - שבירת מקל.

חשוב להדגיש ששאלה יפה ומרתקת זו אינה נפק"מ כלל בנידון דידן, שהרי ההודים אומרים ברורות את כל הלשונות האפשריים ע"מ שיהיה מוכח שמתכוונים לנתינה ממש [קרבו, מנחה, לתת את השיער וכו' האליל מקבל את השיער וכו' הולך ישר אל האליל וכו' - וכפי שמבואר בהמשך], וממילא לשני צדדי החקירה יש לאסור את השיער ההודי כפי שהורונו גדולי הדור.

לשם מה שברו את המקל לפני האליל

"לא תלמד לעשות אבל אתה למד להבין ולהורות". הנה לא נתבאר בגמ' מה היה העניין של שבירת מקל לפני האליל, ובפשטות ממה שהגמ' לא צמצמה את דין שבירת מקל האוסר את המקל רק למקרה בו מתכוונים לתת את המקל לפני האליל, הרי לכאורה מוכח מכאן שעצם העובדה שעובד לאליל בכך ששובר לפניו את המקל היא האוסרת את המקל, ואין שום צורך בנתינה לאליל.

כמו כן אף אחד מהנו"כ של השו"ע שאסר את המקל בשבירתו לאליל, לא טרח לציין עובדה פשוטה זו ששבירת מקל אוסרת רק אם יש איזשהו ייחוד וכונת נתינה של המקל לאליל, ומשמע שאין צורך בזה והוא נאסר גם בלי זה והיא הערה חזקה.

וביותר, חיוב העובד ואיסור המקל נשנו בחדא מחתא, והרי כלפי העובד ברור שאין צורך בנתינה, וכל שעבד לאליל במקל חייב, וממילא גם כל מה ששובר מקל המקל נאסר.

גם אם נדחוק שהיתה כונה של נתינה לאליל הרי לא נראה כלל לומר שהיתה כונת נתינה של שברי מקל הפיזיים לאליל, אלא נראה היה יותר לומר שהיתה כאן איזושהי נתינה רעיונית, כלומר נתינה שמבטאת איזשהו של רעיון שניתן לאליל ע"י שבירת המקל, כגון שהמקל מסמל משהו [למשל שליטה] ושבירתו לאליל מסמלת שאותו רעיון ניתן לאליל [למשל שהשליטה שייכת לאליל], ולפ"ז ברור למשל שגם נתינת היופי לאליל ע"י גילוח השיער ייחשב כתקרובת לכל דבר, דבר שללא ספק קיים בתגלחת השיער כפי שההודים אומרים בפה מלא.

וכאמור גם אם נדחוק מאד ששבירת מקל חייב רק אם מתכוונים לתת את שברי המקל לאליל, דבר שכאמור קשה להבנה בסוגיא, ונימא שרק כאשר יש כונת נתינה פיזית לאליל אז הוי תקרובת, מכל מקום הרי כפי שהתבאר ההודים מתכוונים לתת את שערם לאליל כפי שמוכח מהאגדה המטופשת שאותה הם מלבישים על פעולת התגלחת המאוסה.

לשונות שההודים משתמשים לבאר עבודת התגלחת

כאמור ההודים עונים לכל מי ששואל אותם על ענין התגלחת שזהו 'קרבו' [sacrifice] או 'מנחה' [offering]. רבים מהם משתמשים במילה שהם נותנים את השיער [give] ובהרבה לשונות נוספים המוכיחים שמטרתם לייחד את השיער לאליל, כפי שהארכנו בזה בספר בפרק נפרד, והבאנו חלק מציטוטים רבים בעניין זה. בשנים האחרונות נודע עוד עניינה של האגדה אותה הם מספרים, שתוכנה המטופש והטמא הוא שהאליל שלהם קיבל באיזה שלב מכה על ראשו ונהיתה לו קרחת, ואלילה / נסיכה ראתה את זה וחשבה שזה לא מוכבד שיהיה כזה חיסרון על האליל, ולכן תרמה משערותיה לאליל, והאליל שהתפעל מהמסירות שלה, הבטיח לה שכל אלו שמגיעים לטירופטי לתת לו את השערות שלהם, הוא יקבל מהם אותם, ויתן לה אותם בשכר אותו מעשה עפ"ל.

הזמן הולך ואוזל

כולם חשים שמתרחשים בעולם דברים גדולים. אכן, עדיין יש זמן לקפוץ על העגלה ולזכות לומר 'עשיתי ככל אשר צויתני' אך אין אנו יודעים כמה זמן עוד נותר. משיח צדקנו כבר עומד אחר כתלנו, ושוב לא תהיה משמעות להתגברות, ומי יודע כמה צער יהיה אז למי שלא זכה. מדובר אמנם על צעד שדורש תעצומות, אך באמת רק נדמה לו כהר, ואחריתו מי ישרונו, ולא רק אחריתו, אלא כל אחת שהחליפה שמלתה יכולה להעיד בשער בת רבים על האושר הפנימי לו היא זוכה.

מתוך משאו של
הגאון הגדול ר' אריה מלכיאל קוטלר שליט"א
ראשי ישיבת ליקווד, בדברים שנשא לאחרונה בעצרת
חיזוק בפני אלפי אברכים:

"...עבודה זרה! אני לא נכנס לשאלה, אבל יש שאלה חמורה של תקרובת עבודה זרה בלבושים מסוימים יש מתירים, אני לא נכנס לזה, אבל הבעיה היא שלא בוערת אש!, עבודה זרה!, תקרובת עבודה זרה!, מי יכול לקחת סיכון? מי? ואעפ"כ טוב, יש מתירים אולי באמת יש מתירים טובים, אני לא נכנס, אין לי מושג, אבל איפה הרעדה?? אם אצלינו היתה רעדה, אז אולי אצלם לא היה כזה דבר שיהיה ערב שירה שרוקדים עם פסל, וכמובן שזה היה גורם שיהיה "ולא תקיא"..."

[ניתן לשמוע את דברי הגרא"מ קוטלר שליט"א בטל 074-7962328 שלוחה 3 ואח"ז 1]